

Arrest

nr. 183 326 van 2 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. POKORNY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Albanees staatsburger, afkomstig uit Krujë. U groeide op in het dorp Shufflaz in de gemeente Laç in het district Kurbin. Uw vader is een moslim. Uw moeder is katholiek. Ook al beschouwt u zich niet echt als praktiserend, toch vindt u van zichzelf dat u meer bij de katholieke zijde aanleunt. Sinds 2008 trok u geregeld naar Griekenland, Italië en Frankrijk. U werkte vooral in de bouwsector maar voerde alle jobs uit die u kon krijgen. U keerde steeds binnen de wettelijke termijn van drie maanden terug naar Albanië. In de zomer van 2015 leerde u tijdens een strandvakantie uw huidige partner, F. F. (...) (O.V. 8.303.526), kennen. Jullie begonnen een relatie. Zij woonde met haar familie in het Noorden van Albanië, waar nog een gesloten mentaliteit heerst en de invloed van de Kanun van Lekë Dukagjin nog sterk aanwezig is. Vanwege de afstand tussen jullie woonplaatsen hielden jullie vooral telefonisch

contact. Af en toe ging u haar opzoeken in Krumë. Ergens in oktober 2015 – naar u vermoedt – raakte haar familie op de hoogte van jullie relatie. Haar familie was hiermee niet opgezet. Een weinig later beloofde haar vader haar hand aan A. N. (...), een jongen uit Tropojë. F. (...) vertelde hem dat zij al een relatie had met u. F. (...) en u bleven stiekem afspreken. In maart 2016 vernam u dat F. (...) zwanger was. Haar familie reageerde woedend op dit nieuws. F. (...) had de eer van de familie geschonden. De familie mishandelde haar en liet haar niet langer naar buiten gaan. Zij nam F. (...) mee naar een arts om het kind te laten weghalen. De arts weigerde evenwel een abortus uit te voeren omdat F. (...) hier niet mee instemde. Haar familie bedreigde u ook telefonisch. Begin mei 2016 slaagde F. (...) erin thuis weg te lopen. U haalde haar op in Krumë en nam haar mee naar uw ouderlijke woning. De volgende dag werd u over de telefoon bedreigd door zowel haar familie als door A. N. (...). Uw vader ging evenmin akkoord met deze situatie. Hij vreesde dat door uw toedoen wraak zou worden genomen op iemand van de familie. Na een paar dagen vertrokken F. (...) en u naar Tirana, waar jullie een woning huurden in Linzë. De telefonische bedreigingen hielden echter aan. Midden mei 2016 kwam u B. (...), de jongste broer van F. (...), vergezeld van een neef en nog enkele anderen, tegen nabij het oude treinstation van Tirana. Hij zei dat u zijn zus met rust moest laten en niets meer met haar te maken mocht hebben. Er volgde een verbale ruzie die ontaardde in een gevecht. U delfde het onderspit en kreeg enkele rake klappen. Nadien werd u meer behoedzaam. U kreeg verdere telefonische bedreigingen. F. (...)’s vader stuurde mensen – u vermoedt een oom van haar, vergezeld van een oude wijze – naar uw ouders om de situatie te bespreken. Doch, er kwam geen vergelijk uit de bus. Omdat u geen uitweg zag voor de situatie en u niet kon blijven verstoppen, verlieten F. (...) en u Albanië op 10 augustus 2016. Op 14 augustus 2016 werd u in het station van Brussel-Zuid tegengehouden toen u met een valse Italiaanse identiteitskaart met de trein naar Londen wilde reizen. U werd overgebracht naar het gesloten centrum in Steenokkerzeel, van waaruit u op 16 augustus 2016 een asielaanvraag indiende.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 17 september 2014 met een geldigheidsduur van tien jaar; uw identiteitskaart, uitgereikt op 4 juni 2014 met een geldigheidsduur van tien jaar; en uw rijbewijs, uitgereikt op 22 juni 2015 met een geldigheidsduur van tien jaar.

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen en deze van uw partner met betrekking tot het voornaamste incident in jullie vluchtrelaas niet overeenstemmen. Zo situeerde u de ontmoeting met B. (...), de broer van uw partner, die ontaardde in een ruzie en een gevecht, in het midden van de maand mei 2016, ter hoogte van het oude treinstation van Tirana (CGVS, p. 11-12). Uw partner plaatste deze gebeurtenis echter in het midden van de maand juni 2016 in Linzë, waar jullie woonden (CGVS F. F. (...), p. 15). In dit verband kan bijkomend opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat uw partner op haar Facebookprofiel, onder de naam J.L. T. (...) (uw roepnaam J. (...) -CGVS F. F. (...) p. 7 - en de roepnaam van uw partner L. (...) -CGVS, p. 4- samen met uw familienaam), bevriend is met haar broer B. (...) (roepnaam B. (...)), die als profielnaam K. K. (...) heeft. Zowel haar broer als zijzelf zijn bevriend op Facebook met B. F. (...), de vader van uw partner (CGVS F. F. (...), p.3). Nog merkwaardiger is het dat B. (...) op zijn profiel in juni 2016, nádat uw partner thuis zou zijn vertrokken omdat haar familie het niet eens was met jullie relatie, de vader van uw partner eerde met een foto en de woorden 'I love you dad' en dat uw partner en u zelf (profielnaam J. T. (...)) deze foto liketen. Nog in juni 2016 postte uw partner op haar profiel 'feeling relaxed' met uzelf (J. T. (...)), T. A. (...) (uw zus) en K. K. (...) (B. F. (...), haar broer). Hoewel B. (...) u zou hebben geslagen en bedreigd omwille van uw relatie met zijn zus, postte uw partner op 26 juli 2016 verjaardagswensen op het profiel van B. (...), samen met een duidelijke foto van haarzelf en haar broer. Op 12 september 2016 postte ze wensen ter gelegenheid van het offerfeest waarbij ze haar broer en vader tagde. B. F. (...), haar vader likte deze post. De geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege uw schoonfamilie alsook die van uw partners bewering geen enkel contact meer te hebben met haar familie (CGVS F. F. (...), p. 5) wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat haar vader in september (2016) nog een nieuwe profielfoto van uw partner likete. Het is weinig waarschijnlijk dat uw partners familie jullie enerzijds met de dood zouden bedreigen maar anderzijds met haar bevriend blijven op Facebook en nog recent in posts op haar Facebookprofiel getagd worden en of deze liken.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook ernstig aangetast.

Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen met de familie van uw partner en haar ex-verloofde louter van interpersoonlijke (tussen privépersonen) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en als dusdanig niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren, noch voldoen aan de criteria zoals

voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming U haalde weliswaar aan dat u zich eerder als katholiek beschouwt, daar waar uw partner en haar familie moslims zijn en dat dit ook een doorn in het oog van de familie van uw partner was. Hier dient echter op gewezen dat zowel u als uw partner verklaarden niet praktiserend te zijn en dat uw partner ook over haar familie verklaarde dat deze niet praktiserend is (CGVS, p. 3,10; CGVS F. F. (...), p. 3, 8). Het is dan ook weinig aannemelijk dat jullie verschillende religieuze achtergrond aan de basis lag van het beweerdte verzet van de familie van uw partner tegen uw relatie.

U hebt daarnaast geen feiten of elementen aangehaald waaruit zou blijken dat u voor de moeilijkheden met de familie van uw partner en/of met haar ex-verloofde geen of onvoldoende beroep kon doen op de Albanese autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Zowel u als uw partner verklaarden zich ondanks de vele doodsbedreigingen nooit tot de politie gewend te hebben. Uw verklaring en die van uw partner dat dit geen zin heeft en niets aan de zaak verandert (CGVS, p. 11; CGVS F. F. (...), p. 15), volstaan geenszins. Van iemand die vervolgd wordt kan verwacht worden dat hij alle mogelijke beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst uitput, alvorens zich te richten tot internationale bescherming. Indien u uw autoriteiten niet inlicht van bepaalde feiten, kunnen zij er vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Volgens de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u noch uw partner daarenboven ooit problemen gehad met uw autoriteiten (vraag 3.7.a). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt overigens dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken, blijkt uit informatie dat de politionele en gerechtelijke autoriteiten daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de overheidsinstellingen in Albanië de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Bovendien wijst het Commissariaat-generaal erop dat het algemene rechtsbeginsel, volgens hetwelk "de bewijslast op de asielzoeker rust", van toepassing is bij het onderzoek van de asielaanvragen (UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, Genève, 1979, p. 51, § 196). Hoewel het begrip 'bewijs' in dit verband met soepelheid moet worden geïnterpreteerd, moet de asielzoeker de autoriteit er niettemin van overtuigen dat hij daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om de status die hij eist, te genieten.

U brengt geen enkel concreet element aan dat het mogelijk maakt te bewijzen dat de situatie in Albanië zodanig is geëvolueerd dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het dossier werd toegevoegd, niet meer relevant zou zijn.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

De door u aangebrachte documenten bevestigen uw identiteit en nationaliteit, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de "materiële motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen)".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de

vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Betreffende het verweer van verzoekende partij dat verwerende partij geen rekening had mogen houden met de informatie verkregen via Facebook omdat hierin vertrouwelijke zaken worden medegedeeld en omdat er geen zekerheid bestaat dat de posts door de accounthouder zelf werden geplaatst en niet door iemand anders die toegang heeft gehad tot de account, oordeelt de Raad vooreerst dat juist uit de vertrouwelijkheid van deze gegevens blijkt dat verzoekende partij en haar partner hoegenaamd niet in onmin leven met de familie van haar partner, waarbij zij door deze familie zouden dienen te vrezen voor hun leven. Verder kan door de Raad niet worden ingezien hoe vier Facebookaccounts van leden van een zelfde familie zouden worden bediend door andere personen dan de accounthouder zelf teneinde door het plaatsen van posts of het liken ervan een fictief verhaal van peis en vree binnen deze familie op te hangen, dit volledig in strijd met de beweerde werkelijkheid. Bovendien toont verzoekende partij dergelijk door haar gesuggereerd surrealistisch gebeuren niet *in concreto* aan. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Waar verzoekende partij opmerkt dat “algemeen geweten is dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen onvoldoende en geen daadwerkelijke bescherming bieden” wijst de Raad erop dat dit verweer volstrekt irrelevant is daar verzoekende partij niet afkomstig is uit Kosovo, doch uit Albanië. Verzoekende partij weerlegt op generlei wijze *in concreto* dat de Albanese politionele en gerechtelijke autoriteiten wel degelijk daden van vervolging detecteren, vervolgen en bestraffen en brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 13, delen 2-5) niet correct of niet langer actueel zou zijn. Ook de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij en haar partner niet de minste poging hebben ondernomen om de bescherming van hun eigen autoriteiten in te roepen wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.5. Voor wat betreft de motivering in de bestreden beslissing omtrent de tegenstrijdigheid aangaande de plaats van het gevecht tussen verzoekende partij en B., waarbij verzoekende partij in haar verweer oppert dat Linzë in Tirana ligt, oordeelt de Raad dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende

partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers blijkt voldoende uit de overige door verwerende partij aangehaalde motieven dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht.

Met betrekking tot het betoog dat de partner van verzoekende partij niet aanwezig was tijdens het gevecht wat een effect kan hebben op de perceptie van tijd is de Raad evenwel van oordeel dat aangaande een dergelijk essentieel en traumatisch gegeven in het vluchtrelaas van verzoekende partij en haar partner, dat zich slechts twee tot drie maanden voorafgaand aan hun effectieve vlucht uit hun land van herkomst voordeed, mag worden aangenomen dat dit in hun geheugen gegrift staat waardoor desbetreffend eenduidige verklaringen kunnen worden afgelegd. Dat verzoekende partij en haar partner dit respectievelijk drie en twee maanden voor hun vertrek in augustus 2016 situeren, ondermijnt verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.6. Uit het voorgaande dient te worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en dat verzoekende partij, mocht al enig geloof aan het verhaal kunnen worden toegekend, *quod non*, zich voor hulp en bescherming kan beroepen op de autoriteiten in haar land van herkomst, alwaar zij verzaakt heeft desbetreffend ook maar enig poging te ondernemen. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht en zij zich desgevallend kan beroepen op de bescherming van haar eigen autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont echter niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT